

AUTOŘI MOHOU BÝT RÁDI, ...

Začátek glosy, která mi byla uštědřena jednoho parného odpoledne na konferenci starostů Moravskoslezského kraje, poté co jsem dokončil svoji prezentaci o úloze kolektivní správy a OSA v prostředí autorských práv. Glosa, která na první pohled vypadá nevinně, avšak měla značně hořký koneček.

Ještě několik dnů poté mi rezonovala v uších jako zvuk z jiné planety. Nesla se sálem jako šíp dusnou atmosférou, vyvolanou nejen parným počasím, ale též problematikou autorských práv. Kdosi se pokusil téma autorských práv shrnout do glosy: „Autoři mohou být rádi, že je vůbec někdo poslouchá.“

Prohlásím-li tuto větu ve vztahu ke konkrétní skladbě, vyjadřuji tím jistý postoj k hudební kompozici či stylu. Vyřknu-li však stejnou větu paušálně, stavím se do role jistého pohrdání činností druhých.

17. listopad 1989 přinesl českému národu to nejcennější, svobodu. Svobodu cestování. Svobodu konání. Svobodu projevu. Cestování nám dává jedinečnou možnost poznání. Konání nám dává možnost být úspěšný nebo výjimečný. Svobodně můžeme vyslovovat své názory na poznání a na úspěch či výjimečnost.

Nemohu se zbavit dojmu, že je v nás až příliš zakořeněný materialistický pohled. Výjimečnost se snažíme měřit výhradně materiálními statky, kterých za svůj život dosáhneme. Velikostí domu a počtem aut, která parkujeme v garáži. Neumíme však vnímat statky, na které si z podstaty sáhnout nelze. Někdo vnímá nadání autora jako přirozenou povinnost věnovat svůj um kulturnímu odkazu, bez ohledu na náklady spojené s jeho živobytím. Skoro to působí, jako by autor měl přes den chodit do práce a po nocích dávat své nadání národu. S takovouto

filozofií bych jistě našel celou řadu jiných profesí. Některé skupinky se pak rády schovávají za hesla jako „svoboda na internetu“. Ti stejní lidé však zapominají na základní kameny svobody a demokracie. Svoboda jedince končí tam, kde začíná svoboda druhého. V případě autorů se jedná o základní svobodu poskytnout souhlas druhému k užití svého díla.

Kladu si otázku. Proč například téměř v každém baru nebo restauraci slyším hrát hudbu, když zřejmě pro spoustu lidí nemá žádnou hodnotu? Desítkami let osvědčenou pravdou však zůstává, že hudba, krom jiných přívlastků, má nálepkou jednoho z nejsilnějších marketingových nástrojů.

Každý bych chtěl hudbu užívat, své podnikatelské aktivity si bez ní nedokáže představit, ale je málo těch, kteří jsou ochotni za ni platit. Měl by se snad autor dát do dobročinného spolku? Musíme společně bojovat o místo na slunci. Dovolte mi na závěr parafrázovat onu glosu do podoby: „Autoři mohou být rádi, že byli prozíraví a již v roce 1919 si založili svoji organizaci, která hájí jejich práva a oprávněné nároky.“

Přeji Vám, ať jsou letní dny inspirací pro Vás bezesporu výjimečný talent!

Roman Strojček
předseda představenstva OSA